

Arrest

nr. 320 626 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 5 december 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 11 december 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtun en soennitisch moslim te zijn, afkomstig uit het dorp Qaysar Khel, district Baghlan Markazi, provincie Baghlan. U ging 9 jaar naar school en werkte daarnaast op het land van uw vader. U ging van kindsbeen af op bezoek bij uw paternale tante [N.] in Dandeh Gori, waar u haar buurmeisje [A.] leerde kennen. Toen u al volwassen was en zij ongeveer 15,5 jaar leerde u haar beter kennen toen zij op een dag aan uw tante vroeg waarom u haar nooit groette. Zij gaf u een sjaal en eten,

u raakte aan de praat en werd verliefd op haar. Jullie begonnen een relatie die twee jaar duurde. U ontmoette haar regelmatig bij uw tante, waar jullie vaak samen praatten. U communiceerde ook met haar via een oude Nokia. Na een tijdje zei u uw moeder dat u met [A.] wilde trouwen. Uw familie deed een verzoek aan de familie van [A.] en wachtte 2 maanden, maar kreeg geen nieuws. Op een dag zag u [A.] weer in het huis van uw tante en ze vertelde dat haar familie haar aan een veertigjarige talib wilde geven. Ze zei dat ze zelfmoord zou plegen op de dag van de nikah (islamitisch huwelijkscontract) en drong erop aan dat uw familie mensen naar haar familie zou sturen om hen te overtuigen haar met u te laten trouwen. U besprak het met uw vader en hij zei dat hij het niet opnieuw zou vragen en hij raadde u aan om via uw tante te proberen. Uw tante sprak meermaals met hen, maar de oom van het meisje, [Q.J.G.] en haar grootvader [M.] wilden haar aan een bevriende talib geven. Toen de moeder van [A.] tussen wilde komen, werd ze door haar schoonbroer geslagen. Sindsdien ging u minder op bezoek bij uw tante uit angst dat u ontdekt zou worden. Op 5 mei 2018 belde [A.] u en zei om snel te komen. U kwam en zat samen met haar op de kamer, waar ze vertelde dat ze binnen enkele dagen uitgehuwelijkt zou worden aan die talib. Uw tante ging naar buiten en toen kwam [W.], de broer van [A.] binnen. Hij pakte u vast en sloeg u. Er ontstond rumoer en de kinderen van de straat kwam aangelopen. [W.] zei dat hij een wapen ging nemen, u tante maande u aan om te vluchten. U sprong over de muur en vluchtte snel weg met uw eigen auto en ging via een omweg naar Baghlan. Daar belde u uw vader om te zeggen wat er gebeurd was. Hij zei dat u niet terug naar het dorp mocht komen. U stopte bij een onbekende winkelier, uw vader regelde geld en u vertrok naar Iran. Van daar reisde u via Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië-Herzegovina, opnieuw Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 9 juni 2021 en de volgende dag een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Drie dagen na uw vertrek werd [A.] gedood en maakten de taliban een hoofdkwartier van uw huis. In 2019 verliet de oudste van uw jongere broers, [R.A.] het land uit angst om gerekruteerd te worden door de taliban. In juli 2020, toen u in Servië was, vielen [W.] en zijn trawanten uw huis binnen omdat iemand hen gezegd had dat u terug was. Hierbij doodden ze uw vader. Een jaar na de dood van uw vader verhuisde uw moeder met uw jongste broer [N.A.] naar Zamankhel, waar zij zich schuilhoudt voor een talib die haar wou dwingen om met hem te trouwen. Enkele dagen voor uw persoonlijk onderhoud hoorde uw van uw moeder dat de taliban nogmaals binnenvielen in uw oude huis, wederom omdat iemand hen gezegd had dat u terug was. Bij terugkeer vreest u gedood te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een duplicaat van uw taskara en een Facebookpost over talibancommandant [Q.J.G.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

Vooreerst moet er vastgesteld worden dat er aan de kern van uw asielrelaas, namelijk dat u 2 jaar lang een relatie had met [A.], een meisje uit een talibanfamilie, en om deze reden door de taliban gevisieerd wordt, geen geloof gehecht kan worden. U slaagt er namelijk niet in deze relatie aannemelijk te maken. Ten eerste legde uw tegenstrijdige verklaringen aangaande uw band met [A.] en [N.]. Tegenover de DVZ verklaarde u dat [A.] de dochter van uw maternale oom is en dat [N.] uw maternale tante is (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het commissariaat luidt het echter dat [A.] verre familie is van de man van uw paternale tante [N.] (CGVS, p. 8). Gevraagd naar een reden voor deze uiteenlopende verklaringen, bevestigt u uw laatste versie van de feiten en zegt u dat u op de DVZ zei dat het een fout was en dat u niet weet waarom ze dat schreven (CGVS, p. 20). Nochtans had u geen enkele opmerking over uw gehoor op de DVZ (CGVS, p. 4) en uitdrukkelijk gevraagd of men het verslag aan u voorlas in het Pashtu en of u akkoord was, zegt u van wel (CGVS, p. 24). Hiermee verklaart u geenszins voorgenoemde, duidelijke tegenstrijdigheid en het feit dat u niet eenduidig bent over uw familierelaties is bij voorbaat een aantasting van uw geloofwaardigheid. Voorts blijven uw verklaringen over het begin van de relatie zeer vaag en algemeen. Gevraagd hoe u [A.] leerde kennen vertelt u dat u haar zag passeren, dat zij aan iemand in het huis van uw tante vroeg waarom u haar niet grette en

dat uw nicht op het verlovingsfeest van uw neef van haar een sjaal kreeg die voor u bestemd was (CGVS, p. 13). Vervolgens gevraagd hoe uw relatie met haar begon dist u weer hetzelfde verhaal op van de groeten en de sjaal. Het was [A.] die het initiatief nam, ze probeerde met u in contact te komen en u te groeten. Over de eerste keer dat u met haar sprak zegt u dat u niet veel zei en dat ze met u probeerde te praten. Verder verklaart u: "dit meisje wilde me groeten, dus zo waren we in een relatie voor ongeveer twee jaar" (CGVS, p. 14). Dat u zich opeens in een relatie bevond omdat iemand u de groeten wou doen is weinig overtuigend. Gevraagd wat u dan verliefd deed worden, zegt u dat ze eten bracht en dat u zo verliefd werd (CGVS, p. 15). Dit is wederom een weinig doorleefde verklaring. U stelt dat de relatie 2 jaar lang duurde en dat u elkaar enkel bij uw tante ontmoette, 3 keer per maand of minder frequent bij conflicten (CGVS, p. 14-15). Gevraagd naar de dingen die jullie samen deden zegt u dat jullie samen zaten en met elkaar spraken (CGVS, p. 16). Het is opmerkelijk dat u veel met haar wilde praten toen u verliefd werd (CGVS, p. 15), maar dat wanneer het tot een relatie kwam jullie uiteindelijk heel weinig praatten en de gesprekken beperkt bleven tot banaliteiten zoals "wanneer kom je terug?", "heb je honger?" en "wil je iets eten?" (CGVS, p. 14). Verder had zij contact met u via de telefoon van haar tante en moeder (CGVS, p. 16). Jullie telefoongesprekken omschrijft u als niets speciaals met onderwerpen zoals "wanneer kom je op bezoek?", "hoe is het in Baghlan?", "wanneer kom je?", "wat zal ik voor je koken?" (CGVS, p. 16). Kortom, behalve over het eten en uw volgende bezoek hadden jullie elkaar weinig te zeggen. Dit is wel heel oppervlakkig en gezien het feit dat u 2 jaar lang een relatie had, mag er van u redelijkerwijs verwacht worden dat u spontaan meer details zou kunnen opnoemen. Wat betreft het uiterlijk van [A.], moet de vraag u maar liefst vijf keer gesteld worden vooraleer u kan zeggen dat ze mooi was. Daarnaast merkt u op dat u haar tussen 1000 meisjes zou herkennen. (CGVS, p. 15). Het mag verbazen dat u hoegenaamd niets over haar uiterlijk kan vertellen, terwijl u 2 jaar lang een relatie had met haar. Voorts is het zeer merkwaardig dat [A.]'s ouders, van wie de vader nota bene een talibanlid is, akkoord waren dat hun dochters vrij bij de burens langs kwamen en vice versa (CGVS, p. 15). Daar liepen immers jongens van huwbare leeftijd rond (CGVS, p. 13), terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat in Afghanistan een strikte vorm van seksesegregatie gehanteerd wordt, vooral in tribale en rurale gebieden, waarbij vrouwen als persoonlijk bezit beschouwd worden en contact tussen huwbare jongens en meisjes strikt taboe is (blauwe map, stuk 3). Gezien deze context is het dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat [A.] met goedkeuring van haar ouders zomaar binnen en buiten zou kunnen lopen en zich zo aan de blikken van vreemde mannen blootstellen. Om dezelfde reden is het ook weinig aannemelijk dat [A.] als 15-jarig meisje het initiatief genomen zou hebben om u beter te leren kennen, en dat uw tante deze relatie zou faciliteren. Dat [A.] zei dat het geen probleem zou zijn als haar vader en broer jullie samen zouden zien (CGVS, p. 16) kan dan ook moeilijk voor waar aangenomen worden. Voorts is het allerm minst aannemelijk dat de moeder van [A.] – wonend in een huis vol talibanaanhangers - na een jaar op de hoogte zou komen van de relatie en er geen gevolg aan zou geven (CGVS, p. 16). Immers, uw problemen begonnen pas een jaar later toen haar broer er hoogte van kreeg. Dat uw eigen moeder wist van de relatie maar er geen specifieke mening over had en akkoord was (CGVS, p. 16) is evenmin aannemelijk. Dat zij u daarnaast adviseerde om niet naar daar te gaan (CGVS, p. 16) doet daar geen afbreuk aan. Samengevat is het moeilijk te geloven dat zowel u als [A.] zich zo onvoorzichtig zouden gedragen en dat meerdere volwassenen daarin mee zouden gaan, gezien de heersende normen en waarden onder de Pashtun. U geeft zelf immers aan dat u aanvankelijk terughoudend was om [A.] te groeten, net omdat u wist dat haar familie uit talibanaanhangers bestond. U beseftte ook dat het een probleem zou zijn als haar vader en broer jullie samen zouden zien (CGVS, p. 16). Dat u dan toch 2 jaar lang regelmatig afspreekt met haar, net naast haar eigen huis, tart alle verbeelding. Er moet vastgesteld worden dat u uw relatie met [A.] geenszins aannemelijk maakt. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan deze relatie, kan er ook geen geloof gehecht worden aan alle gebeurtenissen die daaruit volgden en aan uw bewering dat de taliban u viseren.

Daarnaast moeten er incoherenties en tegenstrijdigheden opgemerkt worden doorheen uw verklaringen over de gebeurtenissen. Het is opmerkelijk dat u 2 jaar lang uw gang kon gaan en dat haar broer [W.] pas de laatste dagen achterdochtig werd omdat u vaker naar uw tante kwam (CGVS, p. 17). Ten eerste is het niet geloofwaardig dat het 2 jaar zou duren voor [W.] dit in de gaten zou krijgen, zeker gezien de eerder geschetste context, ten tweede had u eerder gezegd dat u net minder naar uw tante begon te gaan zodat de familie van het meisje het niet te weten zou komen (CGVS, p. 13). Het is eveneens opvallend dat [W.] aankondigde dat hij een wapen ging halen en u zo de kans gaf om te ontkomen (CGVS, p. 17). Wat betreft uw vlucht uit het dorp van [A.] moet het volgende opgemerkt worden. U verklaart dat u in uw auto sprong en op het nippertje kon wegscheuren (CGVS, p. 17). Nochtans had u voor de DVZ verklaard dat u de bus nam (DVZ, vragenlijst p. 3). Geconfronteerd hiermee ontkent u dat u dit zei en zegt u dat men in doodsgevaar niet op een bus kan wachten (CGVS, p. 20). Dergelijke uitleg heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt had u immers geen opmerkingen over het gehoor voor de DVZ en werd het verslag u voorgelezen voor akkoord. Tot slot is het hoogst opmerkelijk dat u van uw moeder te weten kwam dat men enkele dagen voor uw persoonlijk onderhoud uw oud huis in Qaysar Khel binnenviel (CGVS, p. 20), terwijl u uw moeder voor het laatst sprak twee weken voor het onderhoud, waarbij zij niets speciaals te melden had (CGVS, p. 10).

Er moet ook vastgesteld worden dat u weinig weet over uw belager [W.], zijn vader [J.K.], diens vader [M.] en oom [M.]. Gevraagd naar hun activiteiten, antwoordt u dat iedereen in Baghlan hen kent, wat geen antwoord op de vraag is. Nogmaals gevraagd naar de dingen waarmee zij zich bezig houden, zegt u dat u geen persoonlijke informatie over hen heeft en hen niet zo goed kent en hen nooit groette (CGVS, p. 8-9). Dit is wel heel summier rekening houdend met het feit dat u al voor de start van uw relatie wist dat de familie uit talibanaanhangers bestond (CGVS, p. 16). Van een asielzoeker kan namelijk redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich zo goed informeert over zijn belagers.

Tot slot moet erop gewezen worden dat uw houding na aankomst in Europa verbaast en verdere vraagtekens zet bij uw motieven. Zo diende u in Oostenrijk en Frankrijk telkens een VIB in, zonder het resultaat hiervan af te wachten. Voor de volledigheid moet er opgemerkt worden dat u uw VIB in Frankrijk toegaf, maar van Oostenrijk enkel zei dat u er vingerafdrukken achterliet (CGVS, p. 20; verklaring DVZ, p. 10). Dat u uw verzoek laat hangen van uw persoonlijke smaak of voorkeur valt echter bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met wat er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden. Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent voor hem of haar ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk beschermd te worden. Uw houding waarbij u ondanks geregistreerde verzoeken in Oostenrijk en in Frankrijk, ervoor kiest om verder te reizen naar België omdat het uw voorkeur geniet, valt niet te rijmen met het hebben van persoonlijke beschermingsnood onder artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststelling doet eens te meer afbreuk aan het geloof in uw verklaringen aangaande uw vermeende vrees in Afghanistan.

Uw taskara is slechts een indicatie van uw identiteit is, die verder niet betwist wordt. De facebookpost over de taliban voegt niets toe aan uw individuele asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er

voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende

ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in provincie Baghlan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat

een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de “EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022”; “EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023”; “EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024”; “UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023”; “COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023”; “EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024” en de “EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024”. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoeker benadrukt dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij vreest voor zijn leven omwille van het feit dat *“zijn gedrag strijdig is met de islamitische regels”*. Hij citeert uit de NANSEN Note *“Afghanistan een analyse van het beschermingsbeleid en risico bij terugkeer”* van oktober 2022 waarin de risicogroepen worden opgelijst zoals vermeld in de *“Country Guidance van april 2022”* van EUAA.

Hij betoogt dat het *“duidelijk”* is dat hij behoort tot een risicogroep die nood heeft aan internationale bescherming en dat hieruit blijkt dat *“hij wel degelijk in de problemen kan komen bij terugkeer naar Afghanistan”*. Vervolgens citeert hij verschillende passages van de bestreden beslissing waarop hij kort repliceert.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat hij twee jaar lang een relatie had met een meisje A., wiens familie lid is van de taliban. A. was het buurmeisje van verzoekers paternale tante N. Hij ontmoette A. regelmatig bij zijn tante en communiceerde ook telefonisch met haar. Zijn familie deed een huwelijksaanzoek waar de familie van A. niet op reageerde. Vervolgens vertelde A. hem dat ze door haar familie werd beloofd aan een 40-jarige talib. Op 5 mei 2018 belde A. verzoeker met de vraag snel te komen. Toen ze samen op de kamer bij verzoekers tante zaten, vertelde A. dat ze binnen enkele dagen zou worden uitgehuwelijkt. Plots viel A.'s broer W. de kamer binnen waarop hij verzoeker sloeg. Verzoeker slaagde erin te vluchten toen W. zijn wapen ging halen. Na deze gebeurtenis verliet verzoeker Afghanistan. Drie dagen na zijn vertrek werd A. doodgeschoten door haar broer en maakten de taliban een hoofdkwartier van verzoekers huis. In 2019 verliet zijn jongere broer, R.A., het land uit vrees voor rekrutering door de taliban. In juli 2020 vielen W. en zijn trawanten verzoekers ouderlijke woning binnen omdat iemand had gezegd dat verzoeker terug was. Hierbij werd zijn vader gedood. Een jaar na de dood van zijn vader vluchtte zijn moeder samen met zijn jongste broer N.A. naar Zamankhel waar zij zich schuilhoudt voor een talib die haar wou dwingen met hem te trouwen. Enkele dagen voor het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) vernam verzoeker van zijn moeder dat de taliban nogmaals binnenvielen in zijn oude huis omdat iemand hen had gezegd dat hij terug was.

Het CG is in hoofdorde van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en legt op omstandige wijze uit hoe het tot deze conclusie komt. De Raad kan zich hierbij aansluiten aangezien de gedane vaststellingen de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover het CG op omstandige wijze motiveert, en steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 23 februari 2022 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 18 november 2022.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het citeren en kort op algemene wijze bespreken van drie vaststellingen. De overige vaststellingen van de bestreden beslissing laat hij onbesproken waardoor deze overeind blijven.

In eerste instantie citeert verzoeker de vaststelling van het CG dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn interview bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG voor wat betreft zijn band of familiale relatie met A. en N. Het CG stelde meer bepaald vast: *“Tegenover de DVZ verklaarde u dat [A.] de dochter van uw maternale oom is en dat [N.] uw maternale tante is (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het commissariaat luidt het echter dat [A.] verre familie is van de man van uw paternale tante [N.] (CGVS, p. 8). Gevraagd naar een reden voor deze uiteenlopende verklaringen, bevestigt u uw laatste versie van de feiten en zegt u dat u op de DVZ zei dat het een fout was en dat u niet weet waarom ze dat schreven (CGVS, p. 20). Nochtans had u geen enkele opmerking over uw gehoor op de DVZ (CGVS, p. 4) en uitdrukkelijk gevraagd of men het verslag aan u voorlas in het Pashtu en of u akkoord was, zegt u van wel (CGVS, p. 24). Hiermee verklaart u geenszins voorgenoemde, duidelijke tegenstrijdigheid en het feit dat u niet eenduidig bent over uw familierelaties is bij voorbaat een aantasting van uw geloofwaardigheid.”* Verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen door simpelweg te stellen dat hij bij het CG *“uitdrukkelijk”* verklaarde dat hij bij de DVZ aangaf dat dit een fout was. Dit betreft louter een a posteriori verklaring van verzoeker. Immers merkt de Raad op, zoals ook het CG vaststelt in de bestreden beslissing, dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CG verklaarde geen opmerkingen te hebben over het verloop van het interview bij de DVZ

(gehoorverslag CG, p. 4). Verzoekers uitleg dat voormelde verklaring bij het CG overeenstemt met zijn *“kleine opmerking”* tijdens het interview bij de DVZ dat voor de rest goed verlopen is en waarbij hij enkel zou hebben aangegeven dat de weergave van de familiale relatie met A. en N. *“een fout was”*, kan bezwaarlijk worden gevolgd wegens een gebrek aan objectieve grondslag.

Voorts kan een algemene verwijzing naar psychologisch onderzoek, waarvoor wordt verwezen naar literatuur uit 2006 en waaruit blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over bepaalde gebeurtenissen, hij niet steeds consistent zal zijn en dat dit niet een teken van ongeloofwaardigheid hoeft te zijn, bezwaarlijk worden aanvaard als verklaring voor vastgestelde tegenstrijdigheden. Er liggen geen medische documenten voor of attesten opgesteld door psychologen waaruit blijkt dat verzoekers mentale toestand van die aard is dat de kans groot is dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt.

Hetzelfde geldt voor verzoekers algemene verwijzing naar dit psychologisch onderzoek voor wat betreft de vaststellingen van verweerder dat het opvallend is dat W., de broer van A. verzoeker de kans gaf te vluchten door aan te kondigen dat hij zijn wapen ging halen, dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor wat betreft zijn vlucht uit het dorp van A. waar hij bij de DVZ stelde dat hij de bus nam terwijl hij bij het CG verklaarde dat hij in zijn auto sprong en dat verzoeker stelde dat zijn moeder hem enkele dagen voor het persoonlijk onderhoud liet weten dat de taliban zijn oud huis binnenvielen terwijl hij later tijdens het onderhoud bij het CG verklaarde dat hij zijn moeder twee weken voor het persoonlijk onderhoud voor het laatst sprak, waarbij zij niets speciaal te melden had. Verzoekers minimaliseert voormelde vaststellingen. Hij is van oordeel dat het gaat om *“kleine verschillen”* die *“niet van groot belang”* zijn voor zijn verzoek. Het gaat echter om elementen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en die zijn directe vluchtaanleiding betreffen. De beslissing van het CG is bovendien duidelijk niet alleen gesteund op de door verzoeker besproken vaststellingen. Zij passen in een groter geheel van vaststellingen waarop verzoeker niet ingaat en die het CG leiden tot de conclusie dat verzoekers asielrelaas niet aannemelijk is. Voorts volstaat evenmin verzoekers simpele opwerping dat hij op het land van zijn vader werkte en dat de DVZ rekening dient te houden met zijn profiel. De Raad ziet niet in en verzoeker legt niet in uit in welke mate het feit dat hij op het land van zijn vader werkte een impact heeft op zijn vermogen tot het afleggen van consistente en coherente verklaringen. Verzoeker specificeert ook niet verder *“zijn profiel”* waarmee rekening dient te worden gehouden. Alleszins leest de Raad in het gehoorverslag dat hij school heeft gelopen tot de tiende graad, dat hij kan lezen en schrijven en verschillende talen begrijpt (gehoorverslag CG, p. 9). Van een persoon met een dergelijk profiel kan toch worden verwacht dat hij in staat is coherente en consistente verklaringen af te leggen over de kernelementen van zijn asielrelaas. Verzoekers algemene verwijzing naar een richtlijn van 2012 waarin wordt opgeroepen om aandacht te besteden aan een profiel, kan niet tot een andere beoordeling leiden.

Het CG merkt in de bestreden beslissing op dat verzoeker alvorens een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, verzoeken in Oostenrijk en in Frankrijk indiende zonder hiervan het resultaat af te wachten. Verweerder is van oordeel dat dit afbreuk doet aan de ernst van de door verzoeker ingeroepen nood aan internationale bescherming. Verzoeker kan deze passage niet aan het wankelen brengen door artikel 10.1. van de Procedurerichtlijn te citeren waarin kan worden gelezen dat lidstaten ervoor zorgen een verzoek niet af te wijzen louter op grond van het feit dat het niet zo snel mogelijk is ingediend. Dit is manifest niet wat in de betrokken passage kan worden gelezen en verweerder heeft zich hiertoe ook niet beperkt om tot het besluit te komen dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling.

Door verder te poneren dat het *“duidelijk”* is dat de groep waartoe hij behoort een risicogroep betreft waardoor hij *“wel degelijk in de problemen kan komen bij terugkeer naar Afghanistan”* en hierbij algemeen te verwijzen naar de risicogroepen opgesteld door het Europees Asielagentschap, kan verzoeker de bestreden beslissing niet onderuit halen.

De conclusie van verweerder dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas blijft bijgevolg overeind.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd)

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

Ook in het verzoekschrift brengt verzoeker geen individuele elementen aan inzake de problematiek van verwestering. Hij beperkt zich immers tot de simpele vermelding dat samen met hem, het *“merendeel van de terugkeerders uit Afghanistan ook geweld vrezen bij terugkeer naar Afghanistan”*, waarna hij citeert uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van maart 2022, titel *“6.1.5. Geweld tegen terugkeerders”*. Bovendien is de informatie vervat in het citaat afkomstig uit bronnen die dateren van juni 2021 en dus van voor de machtsovername door de taliban

Verzoekers raadvrouw wijst er ter terechtzitting op dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten voor de machtsovername en dus nooit onder de talibanregels heeft geleefd. Zij stelt dat *“bepaalde zaken die hij hier als gewoon aanziet, dat als hij deze in Afghanistan doet, dit een probleem met zich zal meebrengen”*. Enige concretisering hiervan ontbreekt echter. Zij wijst verder op verzoekers verwestering, op *“zina”* en op het feit dat een maternale oom van verzoeker en zijn gezin in België een verblijfsvergunning hebben en dat één van hen de Belgische nationaliteit bezit. Zij betoogt dat deze connectie van verzoeker met het westen in zijn nadeel zal spelen. Zij is ervan overtuigd dat verzoeker aldus wel degelijk een groot risico loopt bij terugkeer.

Een kopie van een Belgische identiteitskaart van een man genaamd A.Z. evenals de verblijfstitels van een Afghaanse man A.A. worden samen met moeilijk leesbare kopieën van de voorkant van de verblijfstitels van een Afghaanse vrouw en drie Afghaanse jongemannen gevoegd bij een aanvullende nota van 11 december 2024. Het zou gaan om verzoekers *“maternale oom en zijn gezin”*. Zoals ook ter terechtzitting opgemerkt, kan op basis van voormelde kopieën van een Belgische identiteitskaart en verblijfstitels een familieband tussen de personen aan wie deze documenten zouden toebehoren en verzoeker niet worden aangenomen door de Raad, laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat verzoeker zal worden gepercipieerd als verwesterd.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker er zich in zijn aanvullende nota van 11 december 2024 toe beperkt op algemene wijze te stellen dat hij actief deelneemt aan de Belgische samenleving, dat hij blijk geeft van een goede en doorgedreven integratie en dat zijn verblijf in België een impact heeft op zijn manier van denken en op zijn gedrag. Verzoeker verklaart ter terechtzitting nog dat hij in het verleden heeft gewerkt, naar school gaat en zijn dagen vult met fitnessen, voetballen en cricket spelen. Echter legt verzoeker noch bij zijn aanvullende nota, noch ter terechtzitting, enig document neer om dit alles te staven.

De Raad gaat in de thans gevoerde procedure niet na of verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning wegens integratiebereidheid. Hij gaat wel na of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Wat verzoeker neerlegt en verklaart kan er echter niet op wijzen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk

maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Er kan nergens concreet uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker – rekening houdend met zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij het CG –Afghanistan heeft verlaten in mei 2018 (CG, gehoorverslag p. 11) en dat hij op dat moment 20 jaar oud was (CG, gehoorverslag p. 5). Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam op 9 juni 2021 in België toe, hij verblijft hier afgerond drie en een half jaar, wat niet van een zodanig lange duur is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit zoals gezegd niet concreet aan. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde tijdens het gehoor bij het CG dat hij nog contact heeft met zijn moeder in Afghanistan (CG, gehoorverslag p. 10) en een jongere broer te hebben in Afghanistan (gehoorverslag CG, p. 7). Hij moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat zijn moeder drie maanden geleden werd vermoord door de taliban omdat zij hem zochten. Echter, dit is niet meer dan een blote bewering. Bovendien geldt ook hier wat het CG reeds vaststelde in de bestreden beslissing: *“Er moet vastgesteld worden dat u uw relatie met [A.] geenszins aannemelijk maakt. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan deze relatie, kan er ook geen geloof gehecht worden aan alle gebeurtenissen die daaruit volgden en aan uw bewering dat de taliban u viseren.”*

Voor zover verzoekers raadsvrouw ter terechtzitting nog wijst op “zina” - d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen (*“Zina concerns illicit sexual relations, adultery, pre-marital sex.”*, EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, p. 53; zie ook p. 145 van dit rapport: *“Zina: A criminal offense in Islamic law referring to unlawful sexual intercourse, fornication or adultery.”*) - herhaalt de Raad dat verzoekers verklaringen dat hij een ongeoorloofde relatie had met A. ongeloofwaardig werden geacht (zie punt 3.1.1. van dit arrest).

Kan niet tot een andersluidend oordeel leiden, waar in de aanvullende nota:

- geciteerd wordt uit een rapport van Amnesty International van 15 augustus 2022 betreffende de door de taliban algemeen gepleegde mensenrechtenschendingen;
- algemeen wordt vermeld dat volgens het EUAA rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden om te bepalen of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een persoon zal worden vervolgd;
- verwezen wordt naar een niet nader gespecificeerd arrest van de Raad *“met betrekking tot verwestering”* en de algemene bespreking van de elementen die de Raad zou betrekken in zijn beoordeling van verwestering zonder dit te betrekken op verzoekers persoonlijke situatie;
- voor wat betreft gepercipieerde verwestering en een verhoogd risico op vervolging door de taliban wordt verwezen naar verouderde bronnen die een periode overspannen van april 2016 tot augustus 2020, toen er nog geen sprake was van een machtsovername door de taliban;
- geciteerd wordt uit punt *“6.1.5. Geweld tegen terugkeerders uit Europa”*, opgenomen in het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van maart 2022, waarvan de informatie vevat in het citaat afkomstig is uit bronnen die dateren van juni 2021 en dus van voor de machtsovername door de taliban dateren.

Kan evenmin tot een ander oordeel leiden, de overtuiging van verzoekers raadsvrouw ter terechtzitting dat de aanvullende nota van verweerder op inhoudelijk vlak identiek hetzelfde blijft ondanks het feit dat de situatie volgens de *“EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024”* en de EUAA *“Afghanistan - Country Focus”* van november 2024 evolueert en waarbij zij volgende drie punten aanstipt:

1) De taliban doen aan monitoring van sociale media en hebben geleerd hoe gsm's uit te lezen. Sociale media gebruikt door Afghanen in het buitenland, contacten via whatsapp en skype met familieleden in Afghanistan worden gemonitord. Daarom durven mensen in Afghanistan die communiceren met mensen in het buitenland niet anders dan zeggen dan alles goed gaat. De manier waarop de taliban de zaken opvolgen mag niet worden onderschat.

2) De invulling van verwestering is niet enkel de door verweerder beoogde *“verinnerlijking van verwestering”* maar is ook gepercipieerde verwestering. Zij wijst erop dat een moraliteitswet is gestemd in Afghanistan waarin een serie zaken wordt verboden en waarin wordt gesteld dat gedragingen, zelfs in het buitenland

gesteld, strafbaar zijn in Afghanistan. Zij wijst op de “*laatste UNAMA nota*” waarin kan worden gelezen dat ook mannen lijfstraffen krijgen.

3) Het probleem van onderrapportering wordt groter; journalisten en sociale media zwijgen uit angst voor repercussies.

Zij wijst tot slot op de problematiek van landen op de luchthaven waar lijsten liggen waarmee wordt gecontroleerd of mensen toekomen die worden gezocht door de taliban. Zij koppelt dit terug naar verzoekers dossier en voert aan dat het niet is uitgesloten dat verzoeker op deze lijsten staat gelet op zijn ongeoorloofde relatie met A. wiens familie taliban is, waardoor het aannemelijk is dat de taliban “*een pik*” hebben op verzoeker.

De Raad wijst er opnieuw op dat verzoekers ongeoorloofde relatie met A. ongeloofwaardig werd bevonden waardoor het betoog van zijn raadvrouw dat hij om deze reden op een lijst van de taliban zou voorkomen en mogelijk om deze reden zal worden tegengehouden op de luchthaven, niet kan worden gevolgd. Voorts leest de Raad noch in de bestreden beslissing noch in de aanvullende nota dat het CG een “*verinnerlijking van verwestering*” is vereist. Wel is er sprake van “*de perceptie verwesterd te zijn*” en “*toegeschreven verwestering*”. Zoals reeds gesteld heeft verzoeker niet concreet aangetoond verwesterd te zijn of als dusdanig te worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan. Hij concretiseert ook niet nader welke gedragingen hij hier in het Westen stelt die door de taliban verboden worden. De Raad leest verder inderdaad in de EUAA, Afghanistan Country Focus van november 2024 dat verschillende bronnen melden dat sociale media worden gecontroleerd door de taliban en dat zij ook meeluisteren met telefoon-gesprekken van personen die vanuit het buitenland hun familieleden in Afghanistan bellen (p. 25). Gsm's worden ook wel eens uitgelezen aan checkpoints op zoek naar kritische berichten over de taliban. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker enkel facebook gebruikt (gehoorverslag CG, p. 11). Verzoeker brengt niets concreets in tegen de vaststelling in de bestreden akte, “*De facebookpost over de taliban voegt niets toe aan uw individuele asielmotieven.*” Het betreft immers volgens een in het rechtsplegingsdossier neergelegde Engelse vertaling niets meer dan een foto van een talibancommandant met de melding dat hij en dertig van zijn mannen zich overgaven aan het nationaal verzetsfront in Andarab ten gevolge van interne verschillen van het Islamitisch Emiraat (vrije vertaling van “*... surrendered to the nationale resistance front in Andarab due to internal differences of the Islamic Emirate*”). Het zou volgens zijn verklaringen de paternale oom zijn van het meisje waarmee hij een relatie had (CG, gehoorverslag p.5). Verzoeker legt geen verdere concrete informatie voor over andere posts, laat staan kritische posts over de taliban op facebook. Hij toont op geen enkele wijze concreet aan dat hij louter omwille van het gebruik van facebook dreigt te worden gevisieerd door de taliban. Deze beoordeling dringt zich des meer op gezien verzoeker een facebook-profiel onder de naam A.A. heeft en hij dus niet zijn echte naam gebruikt (CG, gehoorverslag, p.13).

Voor wat betreft het groter wordend probleem van onderrapportering gemeld door verzoeker wijst de Raad op het gestelde onder punt 2.

De Raad concludeert dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom, zoals hij beweert, riskeert te worden aangehouden door de taliban op de luchthaven of een checkpoint en vervolgens te worden gefolterd of vermoord.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die zeker en vast precair is, overwegend wordt veroorzaakt door het handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar. Verzoeker heeft tijdens het gehoor bij het CG verklaard nog contact te hebben met zijn moeder Afghanistan (CG, gehoorverslag p. 10). Dat zij zou zijn vermoord door de taliban omwille van verzoeker wordt, zoals hoger reeds werd gesteld, niet aangenomen.

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de recentste informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld. Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan

nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de Taliban die heden het hele Afghaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal gewelds-incidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk doen door op algemene wijze kanttekeningen te plaatsen bij de actualiteit van de informatie waarop EUAA zich in zijn analyse van april 2022 baseert. Verweerder heeft een aanvullende nota neergelegd waarbij hij zoals reeds gezegd de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt. Op p. 10 van de *“EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024”* kan worden gelezen: *“This update is primarily based on country of origin information concerning the period from 1 July 2022 to 31 January 2024 unless differently specified”* [Deze update is voornamelijk gebaseerd op informatie over het land van oorsprong voor de periode van 1 juli 2022 tot en met 31 januari 2024, tenzij anders vermeld]. De EUAA *“Afghanistan - Country Focus”* van november 2024 stelt: *“The report covers the period of 1 October 2023–30 September 2024. The report is an update of the EUAA COI Report: Country Focus – Afghanistan published in December 2023.”* [Het rapport bestrijkt de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024. Het rapport is een update van het EUAA COI-rapport: Country Focus – Afghanistan, gepubliceerd in december 2023]. De disclaimer van het rapport vermeldt dat het werd opgesteld op basis van informatie die werd verzameld tot en met 11 oktober 2024. In het onderdeel ‘Methodology’ (p. 12) wordt gesteld dat in beperkte mate nog recentere info (tot 5 november 2024) werd gebruikt bij het finaliseren van het rapport. Uit dit alles blijkt zoals gezegd niet dat een andersluidende beoordeling van de veiligheidssituatie zich opdringt.

Er kunnen over de veiligheidssituatie in Afghanistan vele bladzijden worden geschreven en verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het gebruik van actuele informatie *“des te belangrijker”* is. Kernvaststelling is echter dat de meest recente informatie niet wijst op nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het conflict en dat dit zeker niet kan worden afgeleid uit het samenraapsel aan (oude) informatie dat verzoeker bijbrengt in zijn verzoekschrift.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024. Verzoeker toont dergelijke persoonlijke concrete omstandigheden niet aan. Ze blijken ook niet uit alle stukken die voorliggen.

Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen heeft geschonden. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad benadrukt nogmaals dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

Dat de situatie economisch en humanitair en op het vlak van mensenrechten erop achteruit gaat in Afghanistan wordt niet betwist en hierover kunnen vele bladzijden worden geschreven, maar de nood aan internationale bescherming moet individueel worden aangetoond. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt zeker dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftieng door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA